

Adventi istentisztelet – Advent második vasárnapja

Budapest-Fasor, 2020. december 6. 11:00; MGyTK

<https://youtu.be/lQR6Bs501YE>

Az ünnep igéje: Egyenesedjétek fel, és emeljétek fel a fejéteket, mert közeledik a megváltásotok. (Lk 21,28)

Lekció/olvasmány: Lk 21,25-36 – Az Emberfia eljövetele

És jelek lesznek a napban, a holdban és a csillagokban, a földön pedig a tenger zúgása és háborgása miatt kétségbeesnek a népek tanácstalanságukban. Az emberek megdermednek a félelemtől és annak sejtésétől, ami az egész földre vár, mert az egek tartóoszlopai megrendülnek. És akkor meglátják az Emberfiát eljönni a felhőben nagy hatalommal és dicsőséggel. Amikor pedig ezek elkezdődnek, egyenesedjétek fel, és emeljétek fel a fejéteket, mert közeledik a megváltásotok. Mondott nekik egy példázatot is: Nézzétek meg a fügefát és a fákat mind! Amikor látjátok, hogy már kihajtottak, magatoktól is tudjátok, hogy már közel van a nyár. Így ti is, amikor látjátok, hogy mindezek bekövetkeznek, tudjátok meg: közel van az Isten országa. Bizony mondom nektek: nem múlik el ez a nemzedék addig, amíg mindez meg nem lesz. Az ég és a föld elmúlik, de az én beszédeim nem múlnak el. Vigyázzatok magatokra, nehogy szívetek elnehezédjék mámortól, részegségtől vagy a megélhetés gondjaitól, és hirtelen leljen meg titeket az a nap, mint valami csapda, mert rá fog törni mindazokra, akik a föld színén laknak. Legyetek tehát éberek, és szüntelen könyörögjétek, hogy legyen erőtök kimenekülni mindazokból, amik történni fognak, és hogy megállhassatok az Emberfia előtt.

Textus/a prédikáció alapigéje: Jak 5,7-11 – Intés türelemre

Legyetek tehát türelemmel, testvéreim, az Úr eljöveteléig. Íme, a földművelő várja a föld drága gyümölcsét, és türelmesen várja, amíg az korai és késői esőt kap. Legyetek tehát ti is türelemmel, és erősítsétek meg a szíveteket, mert az Úr eljövetele közel van. Ne panaszkodjatok, testvéreim, egymásra, hogy el ne ítéltessetek! Íme, a bíró az ajtó előtt áll. Vegyetek példát, testvéreim, a szenvedésben és a türelemben a prófétákról, akik az Úr nevében szóltak. Íme, boldognak mondjuk azokat, akik tűrni tudtak a szenvedésekben. Jób állhatatosságáról hallottatok, és láttátok, hogyan intézte a sorsát az Úr; mert igen irgalmas és könyörületes az Úr.

Kedves Testvérek!

Olvastam a minap egy kis példatörténetet *Hiszti ellen Ági módszerrel* címmel. Sokunk élményéről, a boltok gazdag választékától megszedült, mindent megvenni vágyó gyerekek által rendezett nagy jelenetekről szól. Az anyuka nem enged, hanem csak türelmesen és higgadtan hajtogatja: Ágika, nyugodj meg, mindjárt a pénztárnál leszünk. A további vergődések és ordítások után is csak hajtogatja: Ágika, nyugi, nem sokára a parkolóban leszünk. Majd újra: Ágika, türelem, 10 perc múlva otthon leszünk. Valaki megszólítja az anyát, hogy őt bizony nagyon zavarná, hogy mindenki őket figyel, ő bizony már rég kiborult volna Ágika hisztije miatt, és megdicséri az anya mosolygós nyugalmit. Erre a az anyuka azt feleli neki: De hölgyem, Ágika én vagyok.

Nem csak a kis- és nagygyermekes szülőnek, hanem mindenkinek meg kell kérdeznie, rendszeresen önmagát: bírod-e türelemmel? Merthogy ez nem csak vérmeérséklet-kérdés, hanem hit-kérdés is. Hiszen a hitnek a türelem az egyik vetülete. A türelem, ami hitből fakad. A türelem, ami belekalkulálja Istent a hétköznapokba. Nem csak a sorsunkkal kapcsolatban, hanem egymás elhordozásával kapcsolatban is. A csa-

láción vagy párkapcsolatokban tanúsított türelemtől a munkatársi kapcsolatokon át az ismerős és ismeretlen emberek iránt tanúsított türelemig.

Amikor a 3-4 éves gyereket akadályozza valami az önálló cselekvésben és az akarata kiteljesítésében, akkor kiborul. A szülei ezt látva megnyugodhatnak, hogy gyermekük fejlődése a legjobb ütemben halad, hiszen a hiszti lényegében az autonómiára való törekvés jele a gyerek részéről. Nem üvöltölni kell ilyenkor vele, hanem bírni idegekkel, türelemmel, nyugalommal és valami másra terelni a figyelmét.

Felnőttek életében már nincs helye hisztinek. A most helyzetben például, amikor a járvány miatt bekerült az életünkbe egy csomó új gyakorlat – maszk, fertőtlenítés, szellősebb helyfoglalás, a megszokott üdvözlési formák elmaradása, korlátozott utazási, látogatási, istentiszteleti, tanulási és szórakozási lehetőségek –, akkor az ebből fakadó kellemetlenségeket és valódi szenvedéseket is panaszkodás és háborgás helyett türelemmel kell viselnünk. Hitből fakadó türelemmel. Bizakodón. Jakab is erre szólít ma minket: *Legyetek türelemmel, mint a földművelők, erősítsétek meg a szíveteket, ne panaszkodjatok, vegyetek példát a szenvedésben és a türelemben a prófétákról, az állhatatos Jóbról. Mert boldogok, akik tűrni tudtak a szenvedésekben. Mert igen irgalmas és*

könyörület az Úr.

Emellett még figyelmeztet minket ma Jakab arra is, hogy ne feledjük: ez az irgalmas és könyörülő Úr mindannyiunk bírása is. Adventi felkészülésünk mai vasárnapján különleges hangsúlyt kap Jézus Krisztus, az Emberfia hatalomban és dicsőségben történő visszajövetele az idők végén, hogy ítéletet tartson és mindenkinek megfizessen cselekedete szerint. (Mt 16,27) A Jézus első eljövételére, megszületésére való örömteli emlékezésünk mellett a második eljövételére is előre kell hát tekintenünk és szent félelemmel kell készülnünk rá. Türelmes, éber és cselekvő várakozással. Úgy, mintha ez a második eljövétel akár holnap is megtörténhetne. Erre utal Jakab *Íme, a bíró az ajtó előtt áll.* mondata.

Mit kell tennünk ehhez? *Erősítsétek meg a szívete- ket.* – mondja Jakab. Hogyan tudjuk megerősíteni a szívünket? A szívre a Szentírás az életünk, az érzelmeink, a gondolkodásunk középpontjaként – és az Istenhez fordulásunk, a hozzá való kötődésünk színtereként tekint. *Minden féltett dolognál jobban őrizd meg szívedet, mert abból indul ki minden élet.* – írja a Példabeszédek könyve is. (4,23)

Egy olyan habitus kialakításával kell a szívünket megerősítenünk, ami tudatos rendszerességgel igyekszik Isten bölcs, intő és útmutató szavára figyelni. Sok keresztény életének a része ezért, általában reggelként, mielőtt beindulna a nap pörgése a bibliaolvasásra, az áhítatos könyvek olvasására, az imádkozásra szentelt pár perces csöndes áhítatok miniszertartása. Az ember- és türelempróbáló időkben, a valamilyen testi vagy lelki jellegű szenvedéssel terhes időkben különösen is fontos a tudatos rendszerességgel gyakorolt imádkozás, keserveink őszinte elpanaszolása Istennek. Az ilyen jellegű időszakokban minket oly könnyen megkísértő és sokszor el is bukta- tó egymásra való panaszkodás, zúgolódás, feszültség- keltés, ítélkezés és vádaskodás helyett. Sőt, úgy igaz, hogy mennél nagyobb a baj vagy a feladat, annál inkább kell nekünk Istenbe kapaszkodni, tudatosan és ésszel is élni és gondolkodni, egymással pedig össze- zárni, együttműködni, kooperálni. Így várva, együtt, közösen, türelmesen az aktuálisan elszenvedett rossz, például a covid járvány vagy bármi más végét.

A keresztény családoknak, gyülekezeteknek nincs, a mi fadori közösségünknek sincs semmi okunk arra, Testvérek, hogy egymásban keressünk bármiféle

hibát, mulasztást vagy alkalmatlanságot. Megkötözi a lelkünket, megterheli a személyes, a családi, a munkatársi, a közösségi életünket, ha ezt tesszük.

Kedves számunkra a gondolat, hogy az Úr türelme és irgalma nagy, hogy megbocsátja a bűnt, a hitszegést és a vétket, hogy várja vissza magához a bűnbánattal megtérőt – amikor magunkra gondolunk. Legyen ez a gondolat kedves számunkra akkor is, amikor másokra gondolunk! Mivel Isten türelmes hozzánk, ezért mi is tanuljunk meg egyre inkább ilyenek, türelmesek lenni – másokkal, a családtagjainkkal, egymással!

Egyéni és közösségi életünkben ennek a nemes tulajdonságnak, a türelemnek, a hosszútűrésnek már önmagában Istenre mutató, bizonyágtevő, missziós, másokat is hitre segítő jellege van.

Ebből pedig az a gondolat következik, hogy nem csak a családi és keresztény-testvéri közösségeinkben megélt, elnéző, az egymás munkájáról, szándékairól és törekvéseiről mindig jó szándékot és felelős végig- gondolást feltételező türelemnek van Istenre mutató, hitre segítő jellege. Hanem a láthatóan istentelen és gonosz életű és szándékú emberek iránt tanúsított türelmünknek és hosszútűrésünknek is. Hiszen – ahogyan azt a rabbinikus zsidóság is tartja – ezzel azt a hitünket és reményünket fejezzük ki, hogy tőlük sem vitatjuk el a bűnbánatra jutás, a megtérés, az Isten parancsolatainak való engedelmesség, az igaz utódok nemzésének jövőbeli esélyét és lehetőségét. Csak erre ugye várni kell.

Ahogy várni kell a most adventben érkező Meg- váltóra, és a ki tudja mikor visszatérő, az *ajtó előtt álló bíróra* is. Krisztusra. Aki előtt meg kell majd állnunk. Akinek számot kell majd adnunk az életünkről, a cselekedeteinkről, az egymáshoz, a hívőhöz és a hitetlen- hez való viszonyulásunkról.

Az ítélet és az igazság mindannyiunk élete fe- lől nála, Krisztusnál van. Nem nálunk. Ahogy a Re- ményik sor is megfogalmazza: „Nem a mi dolgunk igazságot tenni, a mi dolgunk csak: igazabbá lenni.” („Mért hallgatott el Végvári?” 1933.)

Igazabbá lenni türelmünk és békességre törekvé- sünk által. Igazabbá lenni hitünk és hitből fakadó cselekedeteink által. Igazabbá lenni egymás gyöngesége- nek és hibáinak elhordozása által. Igazabbá lenni a szenvedésre adott válaszuk által. Igazabbá lenni kö- zös adventi felkészülésünk, önvizsgálatunk és várako- zásunk által. Imádkozzunk!

Felséges Istenünk! Mennyei Atyánk! Jöttünk ma is hajlékomba, hogy téged magasztaljunk, neved dicsér- jük, neked hálát adjunk, és téged segítségül hívjunk. Köszönjük a Veled és egymással való közösség örömét és áldásait. Megvalljuk, hogy sokszor megvakít türelmetlenségünk, kicsinyhitűségünk, erőtlen emberi akara- tunk. Kérünk, adj világosságot értelmünkbe, szívünkbe, hogy lássuk tisztán azt, amit élénk hozol a várako- zás időszakában. Terjeszd ki ránk türelmedet, irgalmadat és kegyelmedet, hogy készek legyünk most is úgy magunkkal hazavinni üzenetedet, hogy az bennünk megerősödjön és minket megújítson. Jöjj, és segíts meg minket, Jézus Krisztusért. Ámen.